

Entrevista a Pepe Rodríguez

L'enemic núm. 1 de les sectes

Té 37 anys. Periodista especialitzat en la investigació de sectes. En el seu últim llibre, *Traficantes de esperanza*, denuncia els fraus encoberts per alguns centres de rehabilitació de toxicòmans. La seva única droga és la feina.

Sóc un viciós de la vida", afirma. Treballa de sol a sol, i amb cada investigació es guanya un nou enemic. Malgrat, sobreviu.

—*¿D'on li ve l'afició pel món de les sectes?*

—L'orientalisme i la manipulació sempre m'han interessat. L'any 74 una amiga em va explicar que havia estat a Hare Krishna. Li havien canviat la personalitat i l'havien destrossat psíquicament. A partir d'aquí vaig començar a indagar en el món de les sectes, i em va seduir tant que hi vaig entrar de ple.

—*I t'han ben atrapat...*

—Sí, però ara les sectes no ocupen més que un 30% del meu temps. Faig moltes altres coses, investigo en molts altres camps, amb la diferència que en aquest he estat el primer i l'únic a fer-ho durant molts anys.

—*¿Com ompli l'altre 70% del temps?*

—Treballo en tres programes de televisió, dono classes a la Universitat Complutense de Madrid, preparo investigacions per a l'administració, informes confidencials per a empreses... Faig vint-i-quatre mil coses.

—*¿De petit ja tenia vocació de missioner?*

—No, volia ser pilot d'aviació. Però quan als onze anys em van posar ulleres vaig veure molt clar que, de pilot, res. A la mili vaig anar a aviació, una mica per traure'm el cuquet. Però missioner, no. Afortunadament, jo no vaig ser ni colà.

—*¿Es sent un predicador en el desert?*

—Miri, durant molts anys ningú m'ha fet cas en res, i ara la gent em fa massa cas. Quan vaig començar em miraven com un boig, i com que era el primer no tenia ningú amb qui contrastar el que anava descobrint. Ara sé que he fet una tasca important, he desencadenat una colla d'in-

vestigacions i he ajudat molta gent.

—*¿La seva persecució de sectes va més enllà de l'interès periodístic?*

—Com a periodista i escriptor puc explicar i denunciar el que sé, però com a ciutadà és bo col·laborar a netejar el país en el que un pot. Ara he presentat una querrel·la contra el Patriarca en nom de tota la gent perjudicada que no s'atreveix o no té mitjans econòmics per tirar-la endavant. És el meu deure com a persona, em fa sentir útil. Per a mi és com una mena de pagament a la societat.

—*En el seu anterior llibre, parla de quan els polítics es van assabentar que hi havia les sectes. Ara que ja ho saben, ¿què fan?*

—Res. Ara saben que n'hi ha i estan molt més tranquils. Costa molt moure qualsevol administració, de fet aquí hi ha una bona conscienciació política i judicial. Però que estiguin conscienciats no vol dir que vulguin treballar. S'han dictat sentències importants, però hi ha jutges i fiscals que no investiguen i es dediquen a encobrir delictes fets per sectes.

—*¿Són un mal del segle XX, les sectes?*

—Són un mal d'èpoques de crisi. Fa uns anys hi havia un gran interès per l'orientalisme, per les filosofies no autòctones. Ara n'hi ha molt pels extraterrestres, per l'esoterisme. Canvien la societat i els interessos dels grups sectaris, però no la forma com un pot ser víctima dels altres. L'home és tan vulnerable avui com fa dos mil o tres mil anys. Som micos tan ximplers com ho érem al començament.

—*Estudiar les sectes li deu crear molts enemics...*

—I molts amics. Sempre em quedo amb els amics i controlo els enemics.

—*¿I no li fan por aquests últims?*

—Sí, però, com que els conec, sé valorar-ne el risc. Quan vaig entrar en aquest món ja ho sabia, que era perillós. Les

sectes em causen problemes de tant en tant, però si després els puc contar no passa res. Sovint he hagut d'anar amb escorta 24 hores al dia.

—*¿Val la pena tant de sacrifici?*

—És part de la meua feina, jo no calculo mai si una determinada activitat m'implicarà un canvi de vida. Ho tinc clar des que vaig començar amb el periodisme d'investigació, que t'obliga a fer una altra vida, a renunciar a moltes coses... L'únic que em plantejo en qualsevol investigació és com podré sobreviure amb el nou enemic que em crearé.

—*Es va infiltrar en la secta Moon durant tres mesos. Ara que surt per la televisió i la seva fotografia il·lustra les contraportades dels llibres, suposo que li seria difícil tornar-ho a fer...*

—Totes les sectes tenen fotos i vídeos meus, per si de cas. Els de Cienciologia tenien fotos meves ampliades per tirar-hi dards. Però si m'hagués d'infiltrar ho faria i no em descobririen, tinc mecanismes per poder-me camuflar perfectament. No ho faig per falta de temps, però sí que treballo amb gent infiltrada, que controlo des de fora.

—*¿En cap moment va témer ser captat?*

—Vaig jugar amb la màxima seguretat possible. Conec quatre o cinc casos de periodistes francesos, alemanys, americans que es van infiltrar en sectes per investigar-les i van quedar-hi atrapats. Per entrar en un lloc així cal estar molt preparat psicològicament. Abans d'infiltrar-me en la secta Moon l'any vuitanta m'havia preparat a consciència. Volia deixar-me captar com un adepte normal i corrent i veure què feien amb mi. Em deixava arrossegar al màxim fins que se m'encenia la llumeta vermella i havia de parar. Vaig passar per dos moments dolents, però els vaig superar.

—*¿Va haver de fer alguna cosa en contra dels seus principis?*

—No. Quan havia d'adoctrinar gent ho intentava fer el més malament possible. I cal dir a favor meu que no vaig convèncer ningú perquè entrés a la secta.

—*El seu llibre denuncia el "tràfic d'esperances". ¿És pitjor que el tràfic de drogues o que el tràfic d'influències?*

—Tots els tràfics són bons per a qui els fa i dolents per a qui els pateix. El d'influències pot ser de tot inocu i molt perillós. El de drogues tots sabem que és nefast. En el tràfic d'esperances el problema és que no se sap tant, que és perillós. Ho és tant o més que les altres, perquè mata molta gent i molts futurs.

—*Les estadístiques del Patriarca o Narconón indiquen que ells rehabiliten més toxicòmans que els centres oficials...*

—És mentida. Són estadístiques rigorosament falses. Ells asseguren que rehabiliten entre un 60 i un 80% de drogaaddictes. Només que en rehabilitessin un 20%, haurien acabat amb els drogaaddictes del país. Els que passen pel Patriarca tornen a ser toxicòmans poc després. Per a les famílies és molt còmode aparcar-hi el fill, perquè tenir un toxicòman a casa és un drama. Els centres de l'administració tenen un grau d'eficàcia superior, però del tot insuficient. Que el problema existeixi no vol dir que hàgim d'acceptar solucions dolentes.

—*¿Què resoldria la liberalització de la droga?*

—Tot. La droga és dolenta però no mata. Un drogaaddicte no mor pel consum de droga sinó per les condicions en què l'ha de consumir, potenciades per una repressió policial que no serveix de res. Si la droga es repartís de forma gratuïta als toxicòmans dins del sistema sanitari, desapareixeria la màfia i la delinqüència. Guanyaríem en seguretat ciutadana i en qualitat de vida per al toxicòman. Topem amb la hipocresia d'una societat on es pot veure tant d'alcohol com es vulgui, i mata moltíssima més gent l'alcohol que la droga. És clar que l'alcohol deixa un alt percentatge d'interessos a l'estat...

—*¿Desapareixerien també els negocis de rehabilitació que denuncia en el seu llibre?*

—Caldria fer un replantejament global del sistema sanitari i de la política de rehabilitació. Tots els centres posen pedaços. *Desenganxar* una persona és fàcil, una altra cosa és que pugui reintegrar-se a la societat. Com que el toxicòman no té futur, després d'un temps es

"No milito en res ni crec en res, però en RES".

JORDI MORERA

torna a enganxar. El que estem fent ara és una fantasmada. Però si no tenim feina ni casa per als no toxicòmans, ¿com en trobem per als toxicòmans?

—¿Quina frontera separa un grup qualsevol d'una secta destructiva?

—Per a mi, el codi penal, el marc legislatiu. Em fa pànic entrar a valorar les idees que tenen. Qualsevol text i qualsevol idea és bo i respectable, sigui la Bíblia o una nova doctrina descoberta per una tio quan estava borratxo perdut. Les sectes són criticables pels seus delictes objectius, com la coacció, el proselitisme amb engany i tants d'altres, no perquè pensin que el seu líder és un mesies.

—¿Hi ha molta gent pel món amb vocació de líder sectari?

—Sí, molta, però molt pocs poden arribar a ser-ho perquè la majoria no estan prou malalts per ser un bon mesies. El bon líder d'una secta destructiva ha de ser un psicòpata, s'ho ha de creure. No n'hi ha prou a ser un bon farsant.

—Parlem de vostè. ¿Quin vici té?

—Treballar. És la meva droga particular. Treballar quinze hores diàries, inclosos dissabtes i diumenges. No entenc la gent que s'avorreix. Sóc un viciós de la vida. I això que no milito en res ni crec en res, però en RES, en majúscules.

—En la seva feina sí que hi deu creure...

—Què vols que et digui... Tinc una gran dosi de cinisme i de realisme. No em prenc seriosament ni a mi mateix. Qui creu que la seva vida és molt important s'equivoca, és un desgraciat.

—¿Es pot fer, aquí i avui, un periodisme ben fet?

—Perfectament. Tota la investigació sobre el Patriarca la vaig fer des de casa, no cal viatjar per mig món. És la investigació que tothom podria fer però ningú havia fet. Jo sempre he tingut el privilegi que he investigat amb calers. És trist que les empreses periodístiques cada cop financin menys el periodisme d'investigació.

—¿Se'n va cansar, de donar classes de periodisme a Bellaterra?

—En vaig donar com a substitut durant un curs. Però t'ocupa molt temps i te'n trau per treballar en altres coses. A part, és una feina mal pagada, i això ja ho he fet molts anys, ja no em pertoca a mi de treballar mal pagat. Donar classes amb les condicions universitàries d'avui no em sedueix.

—El tema de les sectes potser sí que li deu cansar...

—No n'estic avorrit, però personal-

ment ja no m'aporta gran cosa. Es pot dir que ja ho sé tot.

—¿Tot?

—Potser no conec l'anècdota concreta del senyor que crea un secta en un lloc determinat, però els trets essencials són iguals a tot arreu. És molt difícil trobar una cosa realment nova. També em frustra que tot el que es fa sobre sectes es basa en els meus treballs, de manera que si jo m'he equivocat s'ha equivocat tothom. Per sort, sembla que no ha estat així: he tingut més d'un centenar de quere- lles i demandes i les he guanyat totes.

—¿Té algun altre llibre en cartera?

—N'estic preparant un sobre curand- ers. Penso explicar el que tenen de bo i de dolent, perquè hi ha moltes coses positives però també molts fraus.

—Amb tot el que sap, ¿no seria més rendible deixar el periodisme i muntar una secta?

—Sí, seria un bon negoci. No em costaria gens, en dos anys la tindria en ple rendiment. Però encara no m'he decidit a des- trossar la vida de quaranta o cinquanta persones, seria immoral. Ja sabem que tothom té el que es mereix, però si algú es vol suïcidar que ho intente sol, no cal posar-li l'oportunitat a la porta de casa seva.

Eva Piquer